

Víctima: Ángel Fernández Lafont
Autoria: Josep Lluís Fernández Albertí

Era fill del tinent coronel manescal Francisco Fernández Galán i de la cubana Ángela Domitila Lafont Torres, els quals tingueren tretze fills i un d'ells era el meu padrí, Ángel. Al meu repadrí el varen destinar a Espanya i li va tocar la zona de Catalunya. Com que era de cavalleria, li corresponia Mallorca i contínuament viatjava cap aquí, fins al punt de tenir una casa al carrer de Rodríguez Méndez, devora el carrer de la Indústria.

En un dels viatges que feia, el meu repadrí va venir amb el seu fill Ángel i la seva filla Lola. El meu padrí Ángel, passejant per la zona, va conèixer la meva padrina, Catalina Matas Oliver, s'enamoraren i es casaren aquí, a Palma. El meu padrí se sentia molt valencià, però ell va néixer a Vicálvaro (Madrid). De nuvis partiren cap a València, ja que el meu padrí hi tenia feina de sastre. I allà varen tenir dos fills: el meu oncle Paco i el meu pare, Rafel, i hi varen viure sis anys.

El meu padrí era molt futbolista i, com que vivien al Cabanyal, va fundar el Levante FC, del qual en va ser president, i fins i tot varen fer un camp nou. Mostra d'això és que, en una novel·la que emetien a Antena 3 TV (*El secreto de Puente Viejo*), un dels personatges que feia de fotògraf deia: «me voy a Valencia a hablar con el presidente del Levante, el señor Ángel Fernández, que tengo que hacer unas fotos al campo de fútbol nuevo que han construido». Passats sis anys d'estar a València, hi va haver una pandèmia de la qual la gent es moria, i la meva padrina, per por i enyorança, va voler venir cap a Palma. I aquí comença el bròquil.

Vingueren cap a Palma i el meu padrí va muntar la sastreria al Born. Era una sastreria on anava la gent adinerada, però era gent que també deixava molts deutes. Mostra d'això és el llibre del que va quedar sense cobrar d'aquests bons senyors. El meu padrí Ángel es va fer maçó i tenia un grau molt important dins la maçoneria. Perquè no els reconeguessin, empraven pseudònims. El seu era Blasco Ibáñez i va muntar, juntament amb Martínez Barrio, la Unión Republicana. Tenia grans amistats, entre els quals es trobaven Joan Crespí i Emili Darder.

Un bon dia, ja esclatat el moviment i quan la cosa anava magra, va anar al futbol, va veure una sèrie de senyors deutors i els va demanar doblers. Després d'uns dies va desaparèixer. El cercaren pertot i no el trobaren. Uns deien que era a Can Mir, però no era vera.

Les coses es complicaren a la família, perquè els fills estudiaven i la meva padrina no feia feina, i varen tancar la sastreria. Quan el meu pare, Rafel, era a escola, tenia devers 16 o 17 anys, l'agafaren i el ficaren dins un vaixell. Ell, per la borda, va veure un senyor que coneixia i li va dir que avisàs sa mare. Al cap d'uns minuts, arribaren al vaixell i li llançaren una maleta de fusta que jo he pogut veure. Va estar deu anys a tornar, va estar a terra, mar i aire, i no va jurar mai bandera. Quan va tornar, es va posar a estudiar i a preparar

G
O
I
B
/

oposicions. Es va examinar, es va treure les del Banco Hispano Americano i les de l'Institut Nacional de Previsió, i va triar entrar a l'Institut. Al cap d'uns dies el varen treure defora per ser fill d'Ángel; però el bisbe d'Eivissa, molt amic del meu padrí Ángel, es va enfrontar amb els falangistes; era un home amb molt de dallons. El varen tornar a agafar, però el tingueren set anys d'interí.

A ca meva no es xerrava mai d'aquest tema, mostra d'això va ser que jo vaig saber tot això del meu padrí quan tenia vint anys. Sempre va ser un tema tabú i amb molta de por. Sempre ens deien que no ens ficàssim mai en res.